

[Svend Auken]

at regeringens besparelser og regeringens fast kronekurs-politik har vendt hele billedet, eller skyldes det, som jeg har sagt det ved mange lejligheder, at der er kommet et kraftigt internationalt opsving, som Danmark i kraft af den konkurrenceevneforbedring, der skete især fra 1979 og til 1982, har kunnet udnytte, altså i kraft af den konkurrenceevnemæssige forbedring, som bl.a. nu giver sig udslag i, at vores lønkonkurrenceevne f.eks. i forhold til Vesttyskland er 23 pct. bedre? Hvis jeg skal være fair, er vist den sidste halvanden procent af de 23 pct. kommet i den nuværende regerings tid. Ære den, som æres bør!

Imidlertid undrer det mig alligevel, at finansministeren tager så let på problemerne. Det er rigtigt, at vi sidste år havde en vækst i industriinvesteringerne på 30 pct. Men det er også rigtigt, at investeringerne til trods for meget smukke regnskabsresultater i det foregående år nærmest faldt. Det er også rigtigt, at alle prognoser, som jeg har set fra uafhængige sagkyndige, siger, at den stignings-takt på 30 pct., vi har kunnet se i 1984, falder til det halve i løbet af 1985. Finansministeren siger, at forudsætningen for, at regeringens politik kan lykkes, er, at investeringsomfanget hvert år skal stige lige så meget som i 1984.

Det andet problem, som finansministeren slet ikke går ind på, er det, som jeg kaldte det tredje tema, men som jo er et hovedtema ved denne diskussion her, nemlig den meget skæve formuefordeling i det danske samfund. En vel gennemført og tilrettelagt indkomstpoltik, som vi jo ikke er uenige om nødvendigheden af – vi kan være uenige om instrumenterne eller i hvert fald den måde, det gøres på, men ikke sigtet – vil efter vores opfattelse efter forhandling med lønmodtagerorganisationerne omfattende alle grupper i samfundet nødvendigvis få til resultat, at der kan rejses spørgsmål om formuefordelingen.

Jeg sagde i min motivering for dagens forespørgsel, at der var 3 temaer, vi gerne ville diskutere: hvor stor er den forskydning, der er sket mellem lønindkomster og restindkomster siden 1980, og hvordan påvirker den formuefordelingen, hvad er partiernes holdning til forskydningerne, og hvad vil vi gøre ved det?

Jeg nævnte, at det økonomiske råds of-fentliggjorte beregninger viser, at restindkomsterne i perioden fra 1980 til 1985 er steget dobbelt så hurtigt som lønindkomsterne, og i det sidste par år har forskellen endda været større, selv om det sidste års fremgang i beskæftigelsen naturligvis på længere sigt må indsnævre feltet en smule.

Ser man på udviklingen i de skattepligtige indkomster, er det det samme billede, der tegner sig: de selvstændiges indtægter stiger næsten dobbelt så hurtigt som lønmodtagernes. I 1981 og 1982 steg de selvstændiges skattepligtige indkomster – og det er altså efter, at de har været i gang med deres revisorer – med 20,5 pct. og 11,7 pct., hvor lønmodtagernes i de samme år steg med henholdsvis 11,5 pct. og 6,1 pct.

Når det gælder tallet for udbetalte udbytter, er forholdet endnu mere slående. Fra 1980 til 1983 skete der mere end en tredobling af antallet af millioner kroner udbetalt i udbytter, samtidig med at reallønnen faldt for lønmodtagerne.

Indkomstpyramiden i det danske samfund bliver desværre stadig mere skæv, og det er i bunden af systemet, at afsavnene lides, hvad man jo også kan se af – hvis man skal vende tilbage til Feldt-citatet fra før – at det private forbrug ikke har givet efter, men tværtimod er stigende, endda på de områder, der er mest skadelige for dansk økonomi, nemlig import af forbrugsgoder. Men lad det være.

Værre er det, at den skæve udvikling i indkomstfordelingen naturligvis fører til endnu større ændringer i formuefordelingen, og den er som bekendt i forvejen meget skæv. Ifølge Danmarks Statistiks opgørelse fra 1982 over de skattepligtige formuer ejede den rigeste tiendedel af befolkningen knap 60 pct. af alle formuer, og hvad angår erhvervsformuerne, ejede de rigeste 10 pct. 90,4 pct. af alle erhvervsformuer og dermed også mindst 90,4 pct. af al den indflydelse, der kommer i kraft af aktiebesiddelse.

Tallene for investeringer og opsparing har jeg allerede kommenteret, og jeg vil kun antyde, at selv om det gik godt i 1984, gik det altså skidt i årene forud, og der er desværre ikke udsigt til, at billedet afgørende vendes i 1985 og i 1986.

Jeg vil imidlertid gerne slå én ting fast: der er enighed mellem os og regeringen om, at en forbedret indtjening i erhvervslivet er